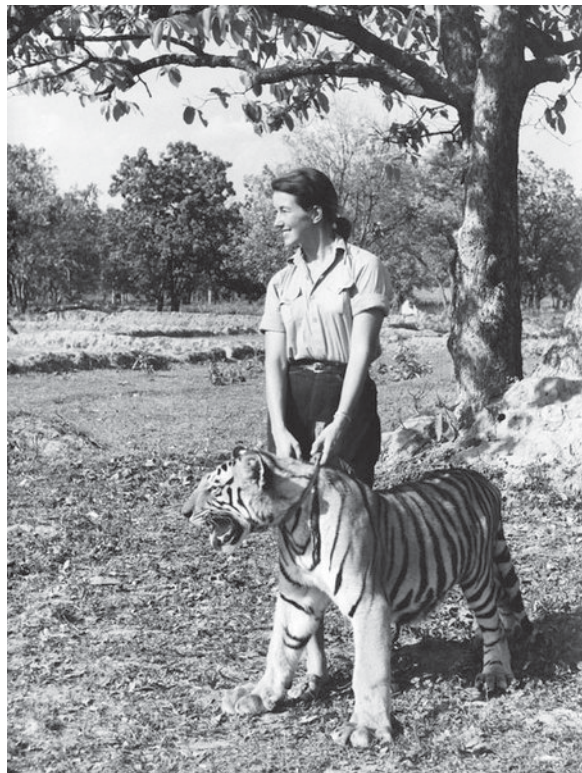

LindhéBladet

Nr 1 År 2012

KÄRA FRÄNDER!

“Författare i släkten”, är temat för årets tidning. Den första jag tänker på är min egen mamma, Inga Söderblom. När jag slår på Kungliga Bibliotekets Regina (där alla svenska böcker finns registrerade) hittar jag 21 titlar under min mors namn. En imponerande mängd.

Men det tar tid att skriva böcker, hur skicklig man än är. Så minns jag också min uppväxt med ett evigt knattrande från skrivmaskinen. Mammans första apparat påminde om ett gammalt positiv, de tunga typarmarna slog mot valsen och det sa pling när de nådde slutet av raden. Att trycka ner knapparna, att känna det djupa och samtidigt mjuka anslaget, kom för henne – som också var en skicklig pianist – i sig att bli en njutning jämförbart med att slå an elfenbenstangenterna på ett piano. Men en dag när hon frikopplade vagnreturen var hela mackapären utsliten, det gick inte att slå ner en tangent. För mitt första studielån köpte jag, när jag var helt ny i Uppsala, en splitterny skrivmaskin med ett lustigt och – som jag tyckte då – ursnyggt typsnitt, lite fyrkantiga bokstäver. Gissa mammans förtjusning. Detta var det bästa jag kunde förära henne.

Näste författare i släkten som flimrar förbi är min moster Margot Beckman. När jag slår på Reginalistan kommer två titlar upp. Det mest imponerande är att den första kommit ut i nyupplaga 2011, det vill säga det år Margot fyllde 90 år.

Men flaggskeppet i detta sammanhang är väl ändå författarinnan Wilma Lindhé, 1838-1922, med 53 titlar i Regina, trots att hon bara var ingift och inte riktigt släkt. Jag har läst en hel del av henne och fascineras. Lite prövande är det i början med pluralisformer på verben och gammalstavning, men har man forcerat dessa hinder finner man många obetalbara metaforer och formuleringar även om storyn inte är så upphetsande idag. Wilma Lindhé skrev inte bara noveller och romaner utan också skådespel. Som dramatiker debuterade hon med *Mödrar* på Göteborgs Stora scen 1887. Skådespelet som var en succé betraktades som ett genmäle mot tidens krassa realism. Wilma Lindhé följde upp den lyckade debuten med *Våra strängaste domare* (1888) och *En ny roll* (1891). Det som utmärker hennes dramatik är föreningen mellan måttlig realism och moraliserande idealism. Och hon är inte bortglömd, i oktober 2007 sattes en av hennes pjäser upp på Dramaten tillsammans med andra under samlingsrubriken: “Förlåt mig! Vart tog de kvinnliga dramatikererna (och Bjørnstjerne Bjørnson) vägen?” Och är det inte som

mammans kusin Brita Söderberg brukade säga: “I den här släkten är det kvinnorna som är de framträdande, man kan följa starka kvinnolinjer på flera håll”. Moster Brita ägnade stora delar av sitt liv åt släktforskning till stor båtнад för oss alla intresserade idag. Jag minns att jag häpnade en smula inför hennes fynd och tes, men blev också stolt att få tillhöra dessa kraftfulla systrars krets. Britas släkttrilogi finns förhoppningsvis i var släktings ägo. Med tio verk pryder hon Regina. Kanske var denna mångfasetterade kvinna – med bössan i ena handen på väg till dagens jakt och stilettklackskorna i den andra för att kunna gå direkt till kvällens middag med samhällets spetsar – inspirationskällan till dottern Christina Wijkmarks författarskap? Christina har tre verk i Regina.

I årets blad kommer en del författare i släkten att presenteras. “En öppen bok är ett hjärta som talar; en hopslagen bok är en vän som väntar; en bortglömd bok är en själ som förlåter; en förstörd bok är ett hjärta som gråter”, skriver nobelpristagaren Mario Vargas Llosa i en av sina böcker. Så sant tänker jag och hoppas att ni ska entusiasmeras att läsa av några av våra släktingars kanske försummade publikationer. Självt har jag en hel del Litteraturhistorior som jag fick från min mors förlag när hon gick bort. Är det någon som vill ha Inga Söderbloms senaste dito är det bara att skicka ett mail. Med mycket stor förtjusning skickar jag den. Och så önskar jag er till sist en trevlig läsning av detta blad.

Omi Söderblom Mohammar

EFTERLYSNING

På Släktemötet i september 2010 kom den lista/medlemsförteckning jag hade med för att ni alla skulle föra in rättelser bort...

Om någon fick med den hem av misstag vore jag väldigt glad om den kan skickas till mig: Annika Torstenius, Karlavägen 117, 115 26 Stockholm. Ni som var där och gjorde rättelser och tillägg får gärna skicka dem igen via mail till: slaktforeningen.lindhe@telia.com

STEN BERGMAN

I vår familj finns några riktiga kändisar och den störste av dem alla är kanske Sten Bergman, upptäcktsresande och författare, som höll en hel generation klistrade vid Riksradios utsändningar från Kungsgatan. Hans berättelser från fjärran land och de strapatser hans expeditioner gick igenom fångslade många.

Sten Bergman föddes den 20 oktober 1895 i Ransäters församling i Värmland och han gick bort den 19 februari 1975. Sten Bergman ligger begravd på Salems kyrkogård, på udden närmast Bornsjön. Hans föräldrar var Johan och Kerstin Bergman, född Henriksson. Hans syskon var Gösta Bergman och Ingegerd Bergman, gift Tamm.

1920 gifte sig Sten Bergman med Dagny Lindhé (1890-1972), dotter till major Nils Lindhé och Ida Lindhé, född Arnell från Härnösand. Tillsammans fick de barnen Gundel Bergman, gift Rende (1923-2012), Marianne Bergman, gift Zitting (född 1925), Astrid Bergman Sucksdorff (född 1927) och Åke Bergman (1932-1987).

1920 var också det år då han inledde den tre år långa expeditionen till Kamtjatka (tillsammans med Dagny, Eric & Elsie Hultén, Ernst Hedström och René Malaise). Denna expedition kom att följas av en till Kurilerna 1929 och ytterligare en till Holländska Nya Guinea 1959. För den stora allmänheten var Sten Bergman känd för sina expeditioner i Asien och dessa berättade han om på föreläsningsturnéer runt landet

och från Radiotjänsts studio på Kungsgatan i Stockholm samt genom sitt författarskap.

Sten Bergman var biolog och zoolog. Han blev filosofie licentiat 1925, filosofie hedersdoktor i

Stockholm 1952, tillförordnad assistent och dito föreståndare för Riksmuseet under olika perioder.

På hundsläde genom Kamtchatka, 1924

En härlig klassisk äventyrs- och reseskildring, som för dig långt bort från vardagens futiliteter. Hundspannet springer iväg på de snötäckta iskalla vidderna och du känner dig som om du är med på färden. "Kamlejkan" snöskjortan dras på, bössan slängs över axeln och sobeljakten kan börja - skildringar av kamtchadalernas, lamuternas och andra folks seder och bruk, blandas med beskrivningar av djurliv och tundrans och fjällens skönhet.

I den här skildringen är det Kamtchatka i asiatiska nuvarande Ryssland, som genomkorsas på skidor och med hundsläde. I expeditionen ingick även hans hustru, fem andra medlemmar och ett gäng slädhundar.

Hundarna var duktiga på att dra, men i ett nafs kunde de slita en gris i stycken om de fick chansen. Trots allt så har hunden de allra flesta av sina gener gemensamt med vargen. På den sibiriska taigan behöver alla varelser sina överlevnadskunskaper! Efter 2700 km, cirka två gånger Sveriges längd,

spändes så de trogna hundarna av från släden. Resan var över.

Fortsätter på sid 11

WILMA LINDHÉ

av Johan Lindhé

Den bok jag ska avhandla är en av de många böcker som Wilma Lindhé skrivit. Denna gång är det den andra memoarboken: *Minnen och upplevelser från senaste halvsekle*.

Det blir lite episoder, ingen sammanhängande berättelse. Så är även boken i sig, till och från.

Den andra delen i hennes memoarer beskrivs så här; "LINDHÉ, WILMA. Minnen och upplevelser från senaste halvsekle. Fortsatta anteckningar från flydda tider. Å.&Å. 1918. 383 s. Ill., portr. 12:-

I föregående delen av sina memoarer (Bibl.-bl. 1918, s. 46) skildrade fru Lindhé sina uppväxtår i Norrköping och dess omgivning. Huvudparten av denna del skildrar – några resor oräknade – livet i Göteborg och de skilda platser i Sverige, där förf. vid olika tidpunkter bott. Genom sin litterära verksamhet har hon kommit i beröring med flera av de tongivande litterära personerna och flera av dem, såsom Viktor Rydberg, Vitalis Norström, Karl Warburg m.fl. passera revy. I slutet av boken återkommer förf. till födelsestaden, vars utveckling och förändring hon intresserat följer, och där flera medlemmar av familjerna Swartz och Ringborg, med vilka hon räknar släkt, skildras. Boken är naturligtvis kärast för dem, vilkas minnen på en eller annan punkt sammanfalla med författarinnans. *Hj, L-n.*"

Jag koncentrerar mig på det i boken som avhandlar Lindhé-släkten, även om en mängd av dåtidens "kändisar" främst inom litteratur och teater, passerar förbi. Hon reser mycket och kommenterar tiden och utvecklingen förutom sitt eget författarskap. Efter genomläsningen kan jag konstatera att hennes uppgifter inte alltid stämmer med de uppgifter vi har i släktregistret, men frågan är vad som är rätt.

Wilma var gift med Johans fjärde barn, Josef. Från deras familj lever släkten kvar via sonen Rustan och sonen Sven, däremot inte från dottrarna Anna och Ellen, de två dottrarna dog unga.

Lite om bröderna Lindhé

Familjen flyttade mycket på grund av Josefs olika jobb inom armén och inom järnvägen. Men när Josef ville tillbaka till Göteborg som kontrollör vid Presentens jästfabrik och till styresman för egendomen Lagklarebäck blev Wilma "mindre belåten med att komma till en mig främmande stad och trakt."

Detta låg helt nära Josefs barndomshem, Forsåker. De umgicks med de nya invånarna där, "i ett förmöget, välordnat hem, där dock intet påminde om den konstnärligt praktfulla inredningen och möbleringen från hans föräldrahem. Om att gubben Johan Lindhé ägt ett dyrbart bo, påminnes jag ännu idag genom de konstföremål, som efter hans död tillföll oss och äro i min ägo."

Efter tre år blev de tvungna att flytta in till Göteborg. Wilma startade egen verksamhet med pensionat och egen sömnad. Josef startade egen verksamhet "Göteborgs Expeditionsbyrå" (godstransporter). "Under de år jag hade inackorderingar bodde – min man inberäknad - sex bröder Lindhé successivt i Göteborg, och jag lärde känna dem alla."

"Äldst i syskonskaran och den mest betydande, var löjtnant Oscar, som måst lämna sin egendom Hammargård och flyttat in till residensstaden där han först blev medarbetare i Handelstidningen, sedan hushållssällskaptets sekreterare, domänintendent och brandchef. Hade också genomgått Marieberg och ansågs äga stora kunskaper, vilket säkerligen ägde sin riktighet.

Mig syntes han emellertid likna ett låst skrin, om vilket man vet, att det innehåller dyrbara smycken, de där aldrig förevisas och ingen gläder sig åt...Eller var det endast män emellan han frambar sin andes rikedomar?...Troligen, ty kvinnan värderade han endast som maka, moder och hushållerska." "De bästa kvinnor jag känt ha inte läst annat än bibel och kokbok och behövde intet mera", sade han till mig i vredesmod, då han fick veta, att jag – ehuru anonymt- sysslade även med pennan."

"Också Frans flyttade med sin andra hustru, norskan Christine Torjusen, till Göteborg på ett par år för att sedan återgå till jordbruket." "Oro låg synbarligen flera av gubben Johans söner i blodet. Så övergav löjtnant Janne, som blivit framstående massör och dessliques brandchef i Norrköping – där han ägde fri bostad med rikt bärande trädgård – alltsammans, för att tillika med en son resa till Amerika, som "professor" vid ett tilltänkt gymnastikinstitut.

Nå, de foro och blevo båda två, redan på överfarten illa skadade av nerfallande raketstänger – varför dock ersättning gavs. Värre var väl, att institutet inte existerade annat än på pappret och aldrig blev byggt...Alltsammans förfelat. Sonen stannade dock kvar, och en annan följde snart efter – båda som massörer – och redde sig förträffligt."

“Nils, vilken ävenledes var officer och nådde upp till major, var detta oaktat inte militär till sinne och läggning, men en sällsynt älskvärd man med fint ridderligt väsen. Kanske var han dock den oroligaste av bröderna genom sitt konstnärstemperament och den otillfredsställda längtan att ägna sig helt åt konsten. Efter att flera år ha bott uti Norrköping, kom också han till Göteborg, där Josef dessförinnan uppsatt den ännu existerande medicomekaniska gymnastiken för hans räkning. De stannade blott ett par år. De flyttade ofta och skaffade sig ständigt nya bohagsting. När de längre fram i tiden bosatt sig på Drottningholm brann hemmet en afton ner i grunden. Men när jag skrev till dem djupt deltagande över den stora förlusten, svarades, att de voro så lyckliga över att tillika barnen ha liv och lemmar i behåll, att ägodelarna ingenting betydde.“

Lite om Josef och barnen och livets slut

“Min förr så ståtliga, starke och gladlynte make, som var betydligt äldre än jag och inne på sjuttioalet, hade brutits genom sjukdom, samt därigenom fått svårt att handhava expeditionsbyrån, vilken till jularna, då ilgodset hopade sig, vållade mera besvär än någonsin. – Inte dugde jag heller till att hjälpa honom med hans affär, till tack för att han hjälpt mig med min genom sitt glada väsen och sin lätthet att konversera, varförutan inackorderingarna inte skulle trivts hälften så bra som de gjorde. Motgångar och förluster hade lagt sin tyngd över hans ej längre spänstiga sinne och gjorde helgen till allt annat än en glädjefest.

...På våren återvände sonen Sven – som jag enligt min mans begäran bett lämna West Hartlepool – till Göteborg för att överta expeditionsbyrån. Och med hans ankomst lade sig en känsla av trygghet över hemmet, som kom såväl far som mor till godo. Enär Josef nyss blivit “kompaniområdesbefälhavare”, fått med beväringar att göra samt ännu en gång axlade uniformsrocken, var han väl tillfreds och allt som sig borde.

...Samma försommar reddes i hemmet bröllop för äldsta dottern Anna, med kamreraren vid “Allmänna livförsäkringsbolaget” i Stockholm, Gustaf Winge.“ “Ävenså behövde husfadern, vilkens hälsa blivit alltmera vacklande, ett lugnare hem och trägnare omsorger, varför jag våren 1893 frågade min son, Sven, om han inte trodde det var möjligt, att han och jag genom förenade bemödanden kunde skapa oss ett hem utan inackorderingar. Tror, att han hade sina betänkligheter. Men som han var en öm son, vilken tänkte mera på sin mor än på sig själv, gick han genast med på förslaget

... Annan sömnad än fanor, standar och kyrkoprydnader tog jag numera inte emot, men skrev så mycket mera. Och blev – efter att i fjorton år ha hållit pensionat och varit levande symaskin – ännu en gång en husmor.”

“Driven av en obetvinglig längtan till fäderneslandet, återvände också äldste sonen (Rustan) – vilken övergått från det enformiga slöjdlärarkallet, till det intressantare, rörliga ingenjörsfacket – från Amerika för att taga plats i Göteborg, och njöt till fullo av familjelivets allt för länge saknade behag.”

Men Rustan ville tillbaka till USA. “Sommaren förgick under smärtsam förkänsla av skilsmässan från äldste sonen. Visst var han skicklig i sitt fack samt i sina bästa år, men den hoppfullhet jag känt vid första avresan hade förbytt i fruktan, enär han då farit till förutbestämd plats, men det oaktat haft det svårt emellanåt, och nu begav sig ut på måfå.”

“Vad som ytterligare – eller egentligen – försvårade avskedet var också medvetandet om att Josef blivit så sjuk, att far och son sågo varandra för sista gången här på jorden. Att se deras avsked och faderns böjda gestalt där han satt kvar på ångbåtsbryggan, var hjärtslitande

..... Den 9 december 1896 dog Josef och sveptes efter önskan i svenska flaggan. “

“Sommaren 1898 förlovade sig Sven och skaffade sig en bostad på Styrösö havsbad, där fästmöns föräldrar hyrde en villa.” Wilma tillbringade därför sommaren med dottern Ellen. ”På hösten gifte sig Sven och ej långt därefter tog också Rustan sig en hustru borta i New York. En tyska, vilken gjorde honom innerligen lycklig och som – att döma efter hennes egna, liksom makens brev, samt allt vad jag sedan dess hört om henne – varit en rent förträfflig kvinna. Båda sönerna väl gifta, och jag lika glad däröver, som gamla mor en gång varit vid liknande tillfällen. Men för mina kära blev lyckan så allt för kort, ty när det nya århundradet ingick, inträdde för mig en sorgens tid.“

“På våren bröt nämligen den sjukdom Sven burit på i England ut med förnyad styrka, uteslutande allt hopp om tillfrisknande”. “Tjugotreårig som hans hustru då var, räknade hon ut, att arbetet skulle bliva hennes bästa och enda hjälp och att det gällde hålla mannens affär uppe. Efter hans död fick hon också genom relationer – och kanske i någon mån genom minnesgod hågkomst av vilken dugande tjänsteman

hennes svärfar varit – kontraktet med järnvägsstyrelsen angående forsling av il- och fraktgods överflyttat på egen person.“

“Vad mig angick tedde sig framtiden smärtsamt dyster, ty det var inte endast min son – det var också mitt stöd – jag förlorat. Och när så vid årets slut underrättelsen kom att Rustan mistat sin unga hustru när hon födde honom en dotter (Wilma), syntes mig olycksmåttet rågat.“

“Hos Oscar Lindhé, som satt där gammal och skröplig i ensamt bo, sedan hustrun gått bort och barnen lämnat hemmet, blev jag en flitig besökare... Ålderdomen är ju inte heller pretentionernas utan resignationens tid. Föga bevågen som han varit mig, blev jag nu en kärkommen vän och har i min ägo de dyrbara, från ett brev av hans handbevarade orden: “Du är den bögare kallt vatten att dricka jag behöver – och så bittert saknar.”

Rustan kunde inte lämna sitt arbete för att hälsa på modern och föreslog i stället att hon skulle besöka honom. Väl i New York. “Men hur finna rätt på Rustan?” Och huru reda mig om han inte möter?” ängslade jag mig. Se där se svenska flaggan” Ja, där stod min gosse lika tårögd som jag, med sin lilla flicka på axeln som flagghållare, och sin andra hustru med blommor i händerna. ..Uti Arlington bodde min son, men han hade att varje morgon klockan sju begiva sig till New York, för att återvända om aftonen vid samma tid. Den villa han hyrde av sin svärfar (Mr Marion) var bekväm och vacker, men allt för stor, då tjänare ej fanns. I ett land, där var och en vill vara sin egen, är det givetvis ont om sådana, och lönerna är så dryga att endast de rika kunna hålla sig därmed. Arbetet inomhus faller således helt och hållet på husmodern, vilket måste synas oss, uppassade, bortskämda kvinnor, allt för hårt. Men till sin hjälp har amerikanskan en hel attiralj sinnrika, underlättande redskap. Hade inte mitt barnbarn Wilma, sjuknat uti elakartad kikhosta och bronchitis, skulle allt blivit mycket annorlunda. Som det nu var blev jag förnämligast sjuksköterska.

Detta var väldigt kort något av det i boken som avhandlar släkten. Den som vill läsa mer kan kontakta mig så lånar jag ut föreningens exemplar, eller så skaffar ni boken via ett antikvariat för en billig penning.

FARBORR ERIKS DAGBOK

Introduktion av Sten Norén 2012 01 28

Inledning till Farbror Eriks brev

Under 8 år har Lindhébladets läsare kunnat följa major Erik Norén-Brandels dagboksanteckningar över hans och två andra svenska officerares ledande av transporten av ett kompani persiska gendarmer från huvudstaden Teheran via Isfahan till Shiraz i Persien, numera Iran, under perioden 1 mars till 5 april 1912. I det senaste avsnittet publicerat 2011 hade truppen hunnit till byn Khaffr. Ytterligare avsnitt finns redan renskrivna.

Som omväxling har jag dock tänkt att i år publicera ett brev från Farbror Erik som jag hittat bland hans efterlämnade papper. Det är skrivet den 3 mars 1913 i Boushire, en hamnstad vid Persiska Viken sydväst om Shiraz, dit han hade kommenderats. Brevet är ställt till hans morbror Erik Lindhé på gården Våppeby strax nordväst om Stockholm.

Bifogar också en sammanställning över Farbror Eriks levnadsbana som jag gjort med hjälp av hans efterlämnade betyg och fullmakter och några anteckningar. Det är i stort sett vad jag vet om Farbror Erik, jag fick ju aldrig träffa honom. Så jag kan inte ge några “kött på benen” om honom. Hans bror Ingvar Norén, (död 1962), min farfar, och hans syster Jane Norén (död 1965), som hade Eriks kvarlåtenskap som jag fått arva, minns jag förstås. Men jag minns inte om de någon gång pratade om sin bror och jag var väl inte särskilt intresserad heller på den tiden. Minns bara att Jane mycket beundrade sin storebror och att det sades att en del soldater hurrade när de fick veta att han dött, eftersom han var känd som en hård officer. Och att han var det kan man kanske ana när man läser hans dagbok. Där framgår också att han var intresserad av växter och djur och att han förstods att uppskatta livets njutningar när det bjöds.

Boushire 3/3 1913

Bäste morbror!

Mycken tack för brevet, särdeles välkommet! Roligt höra I alla mån väl på gamla Våppeby och att Nanna gick lyckligt igenom allt. Det var min afsikt att skriva till Eder till julen men det blef mig tyvärr ej möjligt. Jag lämnade Shiraz i oktober för att utsätta

vägbevakning söderut ungefär halfvägs till Boushire vid persiska viken samt för att underhandla med vissa mäktiga nomadhövdingar.

Under vägen blef det beslutat, att jag skulle efter bevakningens ordnande fortsätta hit ner till Boushire dels för att rekrytera och organisera en ny styrka dels för att till Shiraz upphämta det stora förråd af karbiner och ammunition samt 2 kulsprutor hvilka legat här i tullen nära ett år, för gendarmeriets räkning anlända från Tyskland. Jag förstärktes därför med kapten Nyström (föret löjtnant vid Upplands artillerireg.) och en mindre gendarmeristyrka. Den 18. sistlidne december kommo vi hit, men redan dagen efter hitkomsten blef jag liggande sjuk i dysenteri och malaria och kom först den 4. januari åter på benen, matt till en början men nu Gudskelov fullständigt pigg igen.

Julafton var jag ensam medan min kamrat gästade engelske generalkonsuln Sir P.Cox. Sedermera har mitt program åter ändrats. En del svårare oroligheter inträffade i december och januari på vägen norr härom varför med den viktiga vapentransporten får anstå till i april då jag kan mötas av en från Teheran nedkommenderad styrka på 1 000 man. Denna senare afgick i förgår från T. Jag har nu arbete med beklädnad och utrustning samt exercerande och annan utbildning af min nya styrka, min afresa ännu ej bestämd.

Här är nu ett härligt väder sedan nyss regnperioden slutat, ungefär svensk sommartemperatur. Hoppas dock slippa bli garnisonerad här på sommaren ty då är här fruktansvärdt hett, fuktigt och osundt och jag kan ej berömma mig av att väl fördraga hettan under detta sydliga luftstreck. Sagda hopp är nog minimalt, ty sannolikt blir jag väl förr eller senare chef härnere därmed fående det besvärligaste distriktet på min lott. Här finnas många européer mest engelsmän så man känner sig ej afskild från civilisationen som i Shiraz, där man kunde få vänta månader på post och stundom lefde som i en belägrad stad. De personer vi träffat härnere är angenäma och de begagna den svala delen af året att roa sig så mycket som möjligt så här är ett fasligt dinerande och sällskapsidkande lif hvare vi deltaga så ofta vår dyrbara tid medgifver. Vi voro ej i Shiraz bortskämda med dylikt!

Men nu är morbror förstås angelägen få hör om affärerna. Jag får då först be om ursäkt att jag verkligen glömt meddela min bror (*min farfar Ingvar*

Norén/SN) angående de 1 480 kronorna, det var så mycket i hufvudet strax före afresan från Sverige. Strax före jul, tror jag, fick jag bref från Ingvar angående saken hvarpå jag telegraferade till honom att till morbror utbetala 1 500 kronor. Hoppas att saken nu är ordnad till morbrors belåtenhet.

Det var ju angenämt att höra att Våppeby utvidgas och att landtbruket sålunda synes få framtid för sig. Hur blef det med skörden ifjol, jag såg i tidningarna i höstas att vädret var så exceptionellt regnigt och svårt?

Här nere har man dagligen ett varnande exempel för ögonen hur det går med ett land som försummar sitt försvar. Ännu för 6 år sedan hade Persien en här som var att räkna med; sedan det så kallade demokratiska genombrottet, hvarpå följt en tid av inre partistrider som stundom uppblussat till väpnade fientligheter, har landets kraft allt mer gått tillbaka. Ryssarna hafva i "kulturens och ordningens intresse" besatt hela norra Persien, som hade varit så ovanligt lätt att försvara om Persien haft sin armé i behåll, och ej

den mest sangviniske tror numera på att det ryska greppet någonsin kommer att släppas i den landsändan. England har ej sådan gåpåartaktik som den förra makten, men dess inflytande i södern går stadigt och säkert framåt och om något fritt Persien kan man ej längre tala, då intet ens i inre angelägenheter får göras utan Rysslands och Englands hörande.

Och så hafva vi stora krig i Europa och flera i utsikt. Och under sådana förhållanden sitter en antiförsvarsministär vid styret och sysslar med utredningar om de för fackmän självklaraste saker med personer som ej hafva aning om hvad de skola utreda! Och det fäet Jakob Larsson får alltjämt sitta kvar!! Dessa olyckliga förhållanden har här hos oss väckt bittra tankar och sorgliga jämförelser.

Men nu slutar jag med en varm hälsning till Eder alla från Eder tillgivne

Erik NB

PS. Om morbror vill skriva duger alltjämt Shiraz som adress ty brefven gå öfver Boushire

Kapten Johan Erik Norén- Brandels levnadsbana

Nertecknad 2011 01 12 av Sten Norén från Farbror Eriks efterlämnade betyg och fullmakter (kronologiskt numrerade av SN) och anteckningar av honom på ett löst papper(Ant.).

			Ant. 1906-07	Tjänstgöring i Eksjö
			Ant. 1907-08	Tjänstgöring vid II, Stockholm
			9. 1910 16 juli	Utexaminerad från Kungl. Krigshögskolan (1908-1910, ant.). Afgångsbetyget undertecknat av Fr. Leth, Inspektör för militärläroverken
			10. 1910 11 okt	Tjänstgöringsintyg från Kungl. Skånska dragonregementet, K6, undertecknat av H.Berek, regementschef.
	1880 24 maj	Född på Apelås gård, Sunnersberg församling, Skaraborgs län, Västergötland		
1.	1899 2 juni	Studentexamen vid Skara högre allmänna läroverk med vitsordet med beröm godkänd.	Ant. 1910-11	Tjänstgöring i Boden
2.	1900 21 juli	Utexaminerad som volontär från Underofficersskolans högre kurs vid Jönköpings regementes 8. kompani och blifvit i slutpröfningen. Med beröm godkänd.	11. 1911 26 maj	Befordrad till löjtnant af första klassen genom fullmakt under tecknad av Kung Gustaf V.
3.	1901 17 aug	Förordnad från sergeant till fanjunkare vid Jönköpings regemente med bibehållande av volontärs löneförmåner.	12. 1911 17 nov	Kungl. brev om avsked från 2. dec. 1911 (<i>förd över stat</i>) med tillstånd att kvarstå som löjtnant utan lön till 1.febr. 1915, på grund av utlandstjänstgöring i Persien, undertecknat av Kung Gustaf V. (<i>därjämte en avskrift av samma brev</i>)
	1901 27 nov	Utexaminerad från Kongl. Krigsskolan, Karlbergs slott, Stockholm. Afgångsbetyget är undertecknat av Kronprins Gustaf, Inspektör för militärläroverken.	Ant. 1911 14 dec	Inträder som major och instruktör i gendarmeriet i Persien.
			Ant. 1914 1 juni	Återkommer till Sverige.
5.	1901 16 dec	Befordrad till underlöjtnant vid Jönköpings regemente genom fullmakt undertecknat av Kung Oscar II.	13. 1914 14 aug	Resolution att erhålla löneförmåner för underlöjtnanter, undertecknad av Kung Gustaf V.
Ant. 1902-03		Tjänstgöring vid A2, Jönköping	Ant. 1914 10.10-1915	Tjänstgöring vid 14. kompaniet vid A2, Jönköping.
Ant. 1904		Tjänstgöring vid A9	14. 1914 23 dec	Resolution att vara löjtnant av första klassen och "åtnjuta den lön och övriga förmåner som enligt stat och författningar åtfölja denna beställning", undertecknat av Kung Gustaf V.
6.	1904 14 okt	Resolution att erhålla aflöningsförmåner för underlöjtnanter, undertecknad av Kung Oscar II.	1916 sept	Befordrad till kapten vid Jönköpings regemente.
7.	1905 29 juli	Utexaminerad från Kungl. Artilleri- och Ingenjör-högskolans Allmänna Artillerikurs. Icke uppfyllt fordringarna för högre artillerikurs. Afgångsbetyget undertecknat av Axel Rappe, tj.f. Inspektör för militärläroverken.	1916 24 okt	Död genom vådaskott efter jaktutflykt på sjön Rocksjön utanför Jönköping.
8.	1906 16 juli	Befordrad till löjtnant av andra klassen vid Jönköpings regemente, genom fullmakt undertecknat av Kung Oscar II.	1916 27 okt	Begraven vid Ljungarums kyrka strax söder om Jönköping. Graven pryddes av ett ansgarskors i sandsten rest av officerskamrater.
Ant. 1906-07		Tjänstgöring vid SS, Skjutskolan.		

Jubiläum

STAFFAN SÖDERBERG 70 ÅR

Min bror Staffan Söderberg fyllde 70 år den 10 april. Om honom skrev jag i Lindhé-bladet när han blev 65 år, pensionär m a o. Någon pensionär blev det dock inte av honom. Vid 69 års ålder tog han körkort för tung lastbil med släp och klarade det på första försöket. Han är inte den som nöjer sig med något som är halvbra, så om han tycker att en maskin behöver förbättras, bygger han en sådan själv i sin fina verkstad. Så var det t ex med inplastade balar för hösilage. Det gick för lätt håll på plasten och då förstörs innehållet, så han skapade en maskin som virade balarna på ett annat sätt plus att den virade fler lager med plast. Detta har resulterat i att fodret i Staffans balar har högsta kvalitet. För att minska plaståtgången sträcks plasten 30% mer än i konventionella maskiner. Balarna säljs framför allt till "hästfolk", d v s ridskolor, galoppstall och travstall, bl a till Stig H Johansson, men även till Norge som 2011 fick en dålig andra skörd på vällen. Nu tycker Staffan att det är tid att lämna över driftbolaget Helleby Gård AB till sonen Nils, som kommer att fortsätta driva det. Jakt är både ett intresse och något nödvändigt, särskilt med tanke på hur vildsvinsstammen har ökat. Staffans äldste son Carl bor på Sund och ansvarar för skogsskötseln. Sonen Nils bor på Tösta och dottern Carin på Hällsnäs, alla i Hölö. Förhoppningsvis blir det då litet mer tid över för Staffan att tillsammans med sin Eva göra annat. Det är honom väl unt!

Lillasyster Stephanie

GÖRAN EKELUND 75 ÅR

Den 5 april fyllde min kusin Göran Ekelund 75 år. Min syster Christina skrev utförligt om Göran i samband med hans 70-årsdag, varför detta bara blir ett litet tillägg. Efter avslutad läkarbana som kirurg på Malmö Allmänna Sjukhus håller sig Göran fortfarande à jour (utan att vara jour!) med vad som händer inom hans gebit. För att ytterligare hålla hjärnan i trim ägnar sig Göran åt tävlingsbridge ett par gånger i veckan, ibland tillsammans med sin hustru Gudrun, som också fyller 75 år i år. Födelsedagen firades med barn och barnbarn i Vemdalen.

Kusin Stephanie

WILMA LINDHÉS BIBLIOGRAFI

Tvenne julmorgnar(1877)
Små taflor ur minnet tecknade (1882)
Ebb och flod (1883)
Vid gassken och dagsljus (1885)
Fången och fri - Äppelblomman - Otillräckligt: tre berättelser (1887)
Mödrar (1887), skådespel i tre akter
Motvind (1891), två noveller
Skattepenningen (1895)
Ragnhild (1896)
Från Vesterhafvet till Dalarne: resehandbok (1898), även på engelska
Efterkrav (1900)
Elsa Wang (1900)
Vågsvall (1902)
Ledfyrrar (1903)
Fågel Fenix (1909)
Syster Erselia (1909)
Gårdens dotter (1910)
Ulla Grip (1911)
Genom bränningar (1912)
Lifsgärningen (1912)
Mor och son (1913)
Rolf Bille (1914)
Elddopet (1915)
En lekboll för vind och våg (1916)
Syster Erselia och andra berättelser (1916)
Utan barlast (1916)
Agnar (1920)
Bortom tiden (1920)

Memoarer

Från flydda tider (1917)
Minnen och upplevelser från senaste halvseket (1918)

ORTLERS KENNEL

De "hundbitna" tonåriga systrarna Ingrid och Brita Bergh drömde inte bara om att få en hund, nej de tänkte skaffa sig en hel kennel när de väl gått ut skolan. Och de visste hur man skulle gå tillväga – åtminstone om man bodde i närheten av Östermalm i Stockholm. De hade nämligen en nära förebild i den då redan kända hunduppfödaren Carin Boman, gift med deras morbror Gösta Lindhé. Flickornas kennel inregistrerades 1932 under namnet Ortlers som syftade på en alptopp. Vi kan se Ingrid och Brita som små på familjbilden i LindhéBladet 2009.

Carins hundintresse fanns redan i barndomen och understöddes av hennes farbröder. Själv fick hon inte ha hund hemma, men gav sig gjorde hon inte. Redan som tioåring utmärkte hon sig på en utställning genom att, orädd som hon var, kunna hantera en folkilsken hund som hade kommit lös och satt skräck i sin omgivning. Senare fick hon såväl hund som kennelnamn av en skämtsam läkare. Den hette nämligen Mountebanks, som betyder kvacksalvare, och under det namnet födde Carin genom åren upp prisbelönda valpar av alla de slag.

Men makarna Lindhés djurintresse inskränkte sig inte bara till hundar. De hade bosatt sig på gården Freden i Vallentuna där Gösta även kunde odla sitt intresse för hästar. Han hade också en apa kallad Bobbo efter syster Barbro. Bobbo hatade alla utom husse, till och med Carin avstod från att utsätta sig för apans lömska tänder. Den fick därför finna sig i att bo i en bur i hundgården där den retade gallfeber på sina grannar. En dag lyckades den till sin olycka ta sig ut och därmed var hennes saga all. Det mest udda djur som föddes upp på Freden var annars isbjörnsungen Snövit från Skansen, som stötts bort av sin mor.

Carin blev med tiden en internationellt känd och anlitad domare som kunde döma alla raser, men låt oss återvända till Ortlers trimningsinstitut efter modell av Carins på Birger Jarlsgatan. På bifogade reklamblad kan vi se hur ambitiösa innehavarna var. Ingrid hade såväl praktiserat i England, som var utexaminerad "röd stjärna", djursjukvårdare, (senare ändrat till blå för att inte förknippas med kommunismen). Brita hade ännu inte avslutat sin skolgång. De två hundar som hon ritat av på bilden, en airedaleterrier och en boxer, hade flickorna själva fött upp.

Ortlers trimningsinstitut blev dock i motsats till Mountebanks kortvarigt, för snart uppenbarade sig en granne vid namn Carl Söderberg för att beställa förlossningshjälp till sin dräktiga taxtik Gulan. Och trots att Gulan föredrog Ingrid så gick det som det gick. Carl och Brita gifte sig. Även Ingrid bildade familj med Gunnar Ekelund, och som officersfru måste hon föra en ambulerande tillvaro. Kennelverksamheten gick på sparlåga och här kunde denna historia ha slutat men tog istället en annan vändning.

Carl Söderberg fick ärva en lantegendom söder om Stockholm, Marieberg, dit familjen flyttade. Där renoverades och anlades det i stor stil samt uppfördes en modern hundgård för kenneln – men nu med namnet Mariebergs. Bort med boxer och terrier, in med tax och pointer. Brita hade fått smak för jakt. Sin första tax köpte hon av Björn von Rosen som hade lanserat taxen även som drivande hund. Fördelen med de korta benen var att den inte så lätt stressade över villebrådet till grannens mark. Taxarna på Marieberg meriterade sig för övrigt som grythundar – även på köksgolvet.

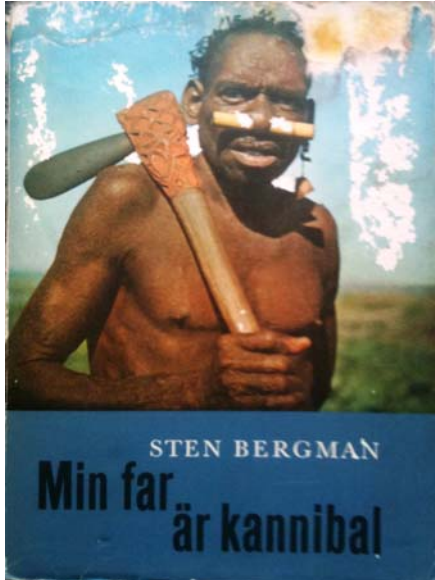
Inte heller Ingrid drev Ortlers kennel vidare, men blev med tiden mer bofast och var ständigt Brita behjälplig med hennes hundar, särskilt sådana som inte riktigt platsade i den snabbt växande skara som behundade Marieberg.

När kennelklubben för en del år sen beslöt att stryka alla sedan länge inaktiva och herrelösa kennelnamn, stod förstas Ortlers på den listan och då både Ingrid och Brita var avlidna fanns det ingen som kunde protestera. Mariebergs kennel finns dock kvar hos Britas sonson, även han vid namn Carl Söderberg.

Christina Wijmark

Min far är kannibal kan Sten Bergman påstå. Under sin sista forskningsresa på Nya Guinea, om vilken denna bok handlar, blev han och hans hustru nämligen adopterade av kannibalhövdingen Pinim och hans hustru Akintjes med en ceremoni av tämligen drastiskt slag. På omslaget kan man se sällskapet.

Det var på Nya Guinea som Sten Bergman 1948-50

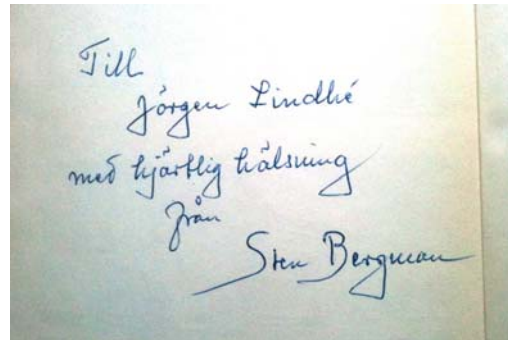

studerade de märkliga Paradisfåglarna. Ånyo möter han sällsamma djur, som den lustiga trädkängurun, de märkliga storfotshönsen, vilkas kycklingar föds ner i en jordhög, samt myrpiggsvin, däggdjuren som lägger ägg. De umgicks med stenyxfolk, primitiva papuaner som fortfarande lever på stenålderns stadium, och som alltjämt gärna bedriver jakt på människor för att ta deras huvuden och göra sig en god måltid på deras kött. Han fick på nytt uppleva den tropiska urskogens fantastiska skönhet, hänförs av skogens lågor dvs den praktfulla eldröda lianen bauhinina och de flygande skalbaggar som lyser som bloss längs flodstränderna. Om allt detta berättar Sten Bergman, om Papuanernas fester, danser, upptåg och begravningsceremonier, om fiske och krokodiljakt.

Jörgen Lindhé

Bibliografi:

Om fågellivet i vår nordligaste nationalpark 1917
Kamtchatka: skildringar från en treårig forskningsfärd, 1923
På hundslåde genom Kamtchatka, 1924
De tusen öarna i Fjärran Östern: skildringar från en forskningsfärd till Kurilerna, 1931
I morgonstillhetens land: skildringar från en forskningsfärd till Korea, 1937
Djur 1946
Från fjärran länder, 1947-48
Vildar och paradisfåglar: skildringar från en forskningsfärd till Nya Guinea, 1950
Natur i Värmland. 1952
Stenålder och grön urskog, 1954
Det fagra landet: strövtåg i Japan, 1962
Med Sten Bergman i främmande världsdelar 1967
Mina paradisfåglar 1968
Berömda nordiska upptäckare 1978

ASTRID BERGMAN SUCKSDORFF

Astrid Bergman Sucksdorff, föddes den 17 januari 1927 i Solna, som dotter till Dagny (Johan – Nils – Dagny) och upptäcktsresanden Sten Bergman, samma år som familjen flyttade till Villa Bergalid i Rönninge.

Bland barnen Bergman var det ingen som visade en sådan äventyrslystnad och ett så stort intresse för naturen som Astrid och detta kom med all säkerhet att påverka hennes val av livspartners. Hon gifte sig 1949 med naturfotografen Sven Gillsäter och fick dottern Pia 1950. Med filmaren Arne Sucksdorff var hon gift 1951-64 och fick sonen Jens 1953. Från 1967 var Astrid gift med Gösta Vogel-Rödin (1924-98).

Astrid Bergman Sucksdorffs gärning som författare till ett stort antal böcker, som fotograf och som personlighet i naturens och djurens tjänst har varit betydande. Hennes första bok Micki rävingen blev en stor succé. Hon började jaga tidigt i livet och jakten har ofta varit ett tema i hennes böcker och fotograferande.

Inte minst måste vi idag konstatera att hon i betydande grad tänjde på gränserna för vad en kvinna kunde göra, varför hon ur ett feministiskt perspektiv också varit mycket betydelsefull.

Förutom ett antal prisbelönta barnböcker bland sina meriter, så tilldelades hon även Astrid Lindgren-priset 1984.

Jörgen Lindhé

ASTRID BERGMAN SUCKSDORFF

Tooni *The Elephant Boy*

En gammal kvinna tackar Astrid för att hon befriat byn från två tigrar, som rivit både människor och boskap

BIBLIOGRAFI:

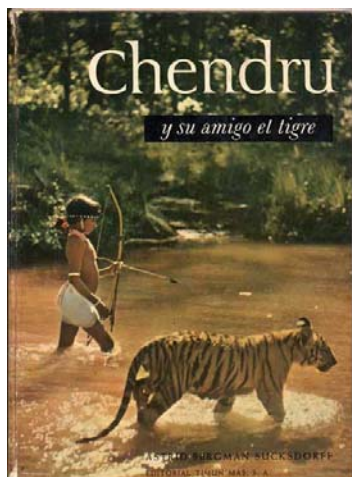
Astrids Naturböcker:

Blommor 1978
Insekter 1979
Fåglar 1979
Vilda djur 1980
Träd 1982

Micki rävingen 1953
Förstoringsglaset 1975
Gläntan 1984
Saras hundvalp 1984
Djur i naturen 1988
Träd & Blommor 1990
Djur på landet 1991

Mina första:
Blommor 1991
Fåglar 1991
Små kryp 1991
Vilda djur 1991
Fåglar vid vattnet 1992
Djur på zoo 1992
Husdjur 1993
Trädgårdsblommor 1993

Chendru får en tiger 1961, 1985
Tiger i sikte 1966
En bok om rådjur 1967
Toni, elefantförarens son 1970
Tranorna vid Hornborgasjön 1971
Ödetorpet 1964
Med livet i fokus (biografi)
Till en jaktkamrat 1977, 1982, 1987
Buores Buores, medmänniskor i norr 1975
Möten med djur 1990

FÖDDA & GIFTA

Vi har många barn och bröllop i släkten som aldrig annonserats här i LindhéBladet. Här kommer ett antal av dem, med födelsedatum där vi har och med föräldrarna angivna efter. Komplettera gärna!

Söderblom, SVEN och Leandrez Collado, ARACELI, 1975.
Deras dotter Söderblom, EMMA föddes 120103

Sidenvall, BRITA Katarina och Sidenvall, Lars KRISTOFER, 771208 – Kristofer har tagit Britas efternamn. Deras DOTTER föddes 120625

Sidenvall, ERIK Anders och Larsson, MARIE Kristina Therese, 810702. Deras dotter Sidenvall, ALVA Othilia Raeli föddes 120125

Lindhé, FABIAN Richard Christofer och Lindhé, LINNEA Elisabet, 770321 – gifte sig 120811. Fabian och Linnea har tagit Fabians släktnamn Lindhé. Deras son Lindhé, BJÖRN föddes 2009 och deras dotter Lindhé, MÄRTA Linneasdotter Diana föddes 111125

Lindhé, GUSTAV Olof 730308 och Lindhé, KARIN Christina Andersdotter – Gustav och Karin har tagit Karins släktnamn Lindhé. Deras son Lindhé, OSKAR David Gustav föddes 110507

Beckman, MARJA Andrea och Beckman och Cronström, Roland DANIEL, 731115. Deras dotter Beckman, NINJA Lydia föddes 120408

Holmberg, Karin STINA och Pråhl, Peder Erik, 641103. Deras barn Pråhl, MADELEINE Tiger Karen föddes 070620 och Pråhl, TOM Pieter föddes 090619

Holmberg, CECILIA Margaretha, 690719 och Holmberg, Nils PETTER. Deras dotter Holmberg, KRISTIN Vilhelmina föddes 070228

Ericsson SUSANNA och Andersson MATTIAS gifta 080612. Deras dotter Ericsson MATILDA föddes 070313 samt deras dotter Ericsson FILIPPA föddes 090626

Fabian och Linnea Lindhé som medeltida brudpar

JUBILARER - 2012

85 År	
Vogel-Rödin Astrid	17.1
Thorén Allan	14.5
Fonnesbeck Berit	25.9
Albert Torbjörn	28.10
80 År	
Landqvist Thorsten	30.1
Andersson Nils	27.12
75 År	
Norén Sten-Åke	3.4
Ekelund Göran	5.4
Thorén Leif	16.10
70 År	
Åqvist Björn	23.1
Söderberg Staffan	10.4
Aurelius Gerd	18.7
Norén Lennart	3.7
Welle-Strand Kirsten	16.11
65 År	
Sumner Lars Eric	
Jansson Mats	16.1
Eriksson Agneta	15.3
Fridlund Anne	7.10
60 År	
Albert Elisabeth	
Dokken Nils	11.3
Cederlund Philip	4.5
Granström Karin	13.8
Jonsson Lars	31.8
Hildebeck Ulf	1.10
50 År	
Adams Monica	17.12
Agild Susanne	21.1
Hildebeck Olle	18.3
Willner Lars	17.4
Wiesner Nils	6.5
Lindhe Karin	12.6
Ludvigsson Thorbjörn	14.6
Torstenius Björn	27.8
Andersson Annika	24.10
Westerlund Eva	9.11
40 År	
Malm Johanna	18.12
Norén Mats	16.3
Mathiesen Cecilia	21.7
Brunnström Hélène	10.8
Norén AnneLie	20.8
Sumner Martin	10.9
Sidenvall Martin	2.9

10 År	
Rydeberg Lucas	1.2
Lindberg Oliver	10.3
Lindhé Agnes	25.3
Persson Erik	28.3
Oddving Ida	16.5
Mathiesen Marcus	3.5
Laurent Emma	9.7
Voller Ekelund Elin	20.7
Lindström Freja	31.7
Söderberg Tore	21.9
Sunnanskog Zoe	3.9
Lindhé Adam	5.9
Hildebeck Sofia	9.12

JUBILARER - 2013

90 År	
Lindhé Hilbert	26.8
Welle-Strand Kirsten	4.11
85 År	
Albert Ellen	1.9
Laakso Danita	24.11
Imbert Silvana	23.1
Hildebeck Margareta	27.4
80 År	
Albert Kjell	25.5
Willner Eva	6.8
Ahlström Eva	11.4
75 År	
Söderberg Christer	27.1
Åkeson Anne-Marie	31.8
70 År	
Whitehorn ALice	11.6
Muhr Anders	16.9
Ekelund Ulf	16.12
65 År	
Holmblad Lars	12.8
Lindhé Sten-Erik	2.2
Rende Tavares Eva	29.6
Ahlgren Birgitta	11.7
60 År	
Lindhé Max	21.4
Sucksdorff Jens	24.5
Larson Eva	10.9
50 År	
Bergman Ivan	24.2
Kessler Beyene Susanna	4.1
Muhr Marie-Louise	16.3
Lindhé Jens	29.3
Lindgren Hankö Pia	18.4
Lindhé Michael	27.8
Lindhé Helena M	18.9
Ahlström Gunnar	8.10

Holmberg Magnus	23.10
Söderblom Carlsson Anna	2.11
Bergenheim Stefan	28.11

40 År	
Frieberg Stacey	30.7
Palmstierna Ebba	4.2
Arnberg Carl	10.3
Wijkmark Ebba	19.6
Hägg Reader Charlotte	27.8
Beckman Marja	11.11
Wallius Stefan	13.11
Cronström Daniel	

10 År	
Holmberg Ivar	15.2
Olsson Lindhé Hannah	27.3
Sköld Tilde	31.3
Lindhé Elsa	31.5
Iverus Nathalie	1.7
Norén Eric	10.7

NAMNBYTE

Stephanie Arnberg Bengtsson byter efternamn till Lindhé
Fabian Arnberg byter efternamn till Lindhé

AVLIDNA

IHA Gundel Bergman Rende 28/8/12

Under året har några av våra nära och kära gått bort. Vi tar gärna emot texter eller runor och publicerar på hemsidan där det finns mer utrymme än i det tryckta LindhéBladet.

www.lindhé.nu

Listan bygger på den information vi har genom släktregistret och det som ni bidrar med. Vi försöker vara så uppdaterade som möjligt och ber om ursäkt ifall någon är omnämnd här av misstag eller inte kommit med. Hjälpt oss hålla registret aktuellt!

Vi har också av utrymmesskäl valt att bara ta med släktingar bland jubilarer, ej ingifta, och hoppas på er förstäelse

VÄRT ATT VETA

Föreningen har till **ändamål** att

- ❖ Verka för släktens sammanhållning
- ❖ Tillvarata släktintressen
- ❖ Samla släktens historia

Medlemmar i föreningen är alla födda, adopterade eller ingifta i ättelinjen från Johan Otto Frans Lindhé och hans tre hustrur Carolina Krusell, Sigrid Wulff och Sophia Blom.

Aktiv medlem är den som fyllt 18 år och betalat årsavgift eller bor hos föräldrar som betalat årsavgift. (En avgift per adress). **Årsavgiften** är **100 kr**/adress.

Anmäl Dig genom att betala in årsavgiften via PlusGiro, gärna för tre år i taget. Uppge ditt namn, adress, telefonnummer och e-post adress. **PG 34 33 60-4 Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar** c/o Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö. Skriv NY medlem på talongen.

Adressändringar eller ändrade familjeförhållanden antecknas på talongen eller mailas till någon i styrelsen eller direkt till Annika Torstenius.

Lindhé Bladet skickas varje år till alla aktiva medlemmar med årsbrev, information om släkten, släkthistoria och en medlemsförteckning.

Släktmöte med årsmötesförhandlingar och program för alla åldrar hålls vart tredje år och äger nästa gång rum **2013**. **Inbjudan** till släktmöte sänds till alla medlemmar (även icke betalande).

Aktiva medlemmar får **Släktregistret** genom att sätta in portoavgiften – 20 kr – på föreningens PG 34 33 60-4. Nya medlemmar får släktregistret utan kostnad.

Släktkrönikan av Brita Söderberg finns fortfarande att tillgå. Kontakta Stephanie Arnberg Bengtsson i styrelsen.

Släktemblemet – Johans vapen som brosch i guld på blå botten beställs genom att sätta in 45 kr (inkl porto) på föreningens PG 34 33 60-4.

Lindhéska **släktarkivet** M-7 369, 3:1+½ 2 finns i **Stockholms stadsarkiv**, Kungsklippan 6 i Stockholm. Hänvisa till ovanstående om ni vill besöka arkivet. Om ni vill lämna material eller fråga om arkivet kontakta styrelsen.

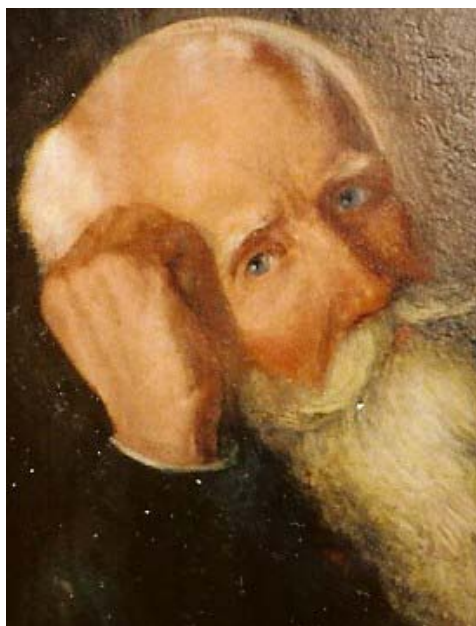
www.lindhe.nu

FÖRENINGENS STYRELSE

Ordförande	Omi Söderblom Mohammar, Österlånggatan 39, 111 31 Stockholm omimohammar@hotmail.com	0706-31 06 78
V. Ordförande	Sten-Erik Lindhé, sten-erik.lindhe@arlafoods.com	08-755 65 67
Sekreterare/Red.	Annika Torstenius, Karlavägen 117, 115 26 Stockholm annika.torstenius@telia.com	0708-99 33 88
Kassör	Johan Lindhé, Svedjevägen 49, 181 47 Lidingö johan-lindhe@hotmail.com	073- 533 73 57
V. Sekreterare	Jörgen Lindhé, Döbelnsgatan 25, 113 58 Stockholm jorgen.lindhe@millibar.se	0708-84 89 43
Suppleant	Alice Whitehorn, Hådertorps gård, 640 32 Malmköping alice.whitehorn@telia.com	0157-440 47
Suppleant	Stephanie Lindhé, Tappströmsvägen 72, 178 32 Ekerö stephanie.lindhe4@gmail.com	070-301 87 39
Suppleant	Thomas Muhr, Långholmsgatan 5, 117 33 Stockholm thomas@muhr.se	072-014 63 52
Suppleant	Jan Rydeberg, jan.rydeberg@ericsson.com jan.rydeberg@ericsson.com	

slaktforeningen.lindhe@telia.com

NÄSTA ÅR HAR DU CHANSEN IGEN!

**KOM PÅ SLÄKTMÖTE MED FEST -
OCH TRÄFFA NYA OCH GAMLA SLÄKTINGAR**

BOKA LÖRDAG 7 SEPTEMBER 2013

**MER INFORMATION OCH EN INBJUDAN
KOMMER I NÄSTA NUMMER AV
LINDHÉBLADET.**

Släktmötet är till för alla, i alla åldrar, och är ett tillfälle att knyta eller bibehålla kontakten med släkten. Vår stora släkt består av många intressanta människor, både historiskt och i nutid. Kom och var delaktig, bjud in kusiner, föräldrar och barn som kan ha "ramlat av" sändlistan - ju fler desto roligare!

PG PlusGiro

INBETALNING/GIRERING

Vänligen skicka helst inbetalning senast oktober 2012. Betala gärna för 3 år i taget (100:-/år)

Till PlusGirokonto nr

34 33 60-4

Meddelande:

Fyll i en blankett enligt denna förlaga eller betala via Internet - Kom då ihåg att ange Ditt namn!

Betalningsmottagare

**Släktföreningen Johan Lindhés ättlingar
c/o Johan Lindhé**

Avsändare

Namn:

Adress:

E-post:

Tel:

Svenska kronor:

300:00